

Nineta ninona

Sí, ja m'ho deia la mare. Bé, la mare i tothom, però jo erra que erra, sempre he sigut una somiatruites. I aquí em tens, sola en una ciutat que no és la meva i en un país que no és el meu, sense feina i amb quatre calerons per subsistir, però no em rendeixo, les oportunitats són pels que les van a buscar.

Seguiré trucant portes fins que algú me les doni i pugui mostrar i demostrar que les meves creacions tenen ànima.

Que no sóc ningú en aquest món de la moda? Ja ho sé. Per això demano a crits ofegats que em deixin explicar tot aquest cúmulo de sensacions que experimento i que convido a experimentar amb els meus dissenys.

Traç rere traç s'anaven amuntgant sobre la taula de treball dibuixos de noies estilitzades amb vestits difícils de descriure, agosarats, originals, atemporals, deliciosament únics, fora del comú.

Mirar aquells vestits era com endinsar-se en un món màgic on semblava que les papallones que després serien estampades en volàtils i subtils teixits tinguessin vida pròpia i els colors entremesclats creant formes geomètriques et convidessin a perdre't en un laberint misteriós i profund.

En aquella minúscula golfa, un talent a descobrir malvivía com podia, i, malgrat la cremor dels perellons a les mans, seguia dibuixant sense defallir: Ni tan solsel soroll dels budells buits li feien perdre l'esperança. Però qui es podia fixar

en ella, una pobra noia de província amb un nom vulgar, sense padrins ni referències?

Que podria fer perquè la seva sort canviés?

Doncs just el que jafeia, confiar en ella mateixa, en la vida i alimentar la seva voluntat amb aquestes frases que tenia penjades al capçal del llit i repetia com una lletania cada nit abans de dormir:

“El triomf no és guanyar sinó aixecar-se cada cop que caus.

Alguns miren el món i diuen ‘Per què?’.

Altres miren el món i diuen ‘Per què no?’.”

Això li donava força per treballar en el que fos, de cambrera, de caixera en un supermercat, fins i tot de passejadora de gossos, tot per tal d’aconseguir el seu somni.

Aquell dia es va llevar amb el pressentiment que passaria alguna cosa especial, que faria canviar el rumb de la seva vida.

Encoratjada per aquest sentiment i deixant-ser portar per una forta intuïció, va passar de dibuixar a confeccionar els vestits a la seva mida.

I es va passejar pels carrers d’aquesta ciutat que ella creia d’oportunitats buscant la seva, cada dia amb un model diferent.

La gent la mirava i,és clar!, cridava l’atenció. Quina bona idea! Com no hi havia pensat abans? S’havia convertit en la seva pròpia agència de màrqueting.

Es va anant fent coneguda per la gent del carrer, que esperava amb expectativa amb què els sorprendria avui.

Cada disseny era una finestra oberta a la imaginació amb un llenguatge propi, era com veure desfilars la primavera, somiaren un viatge exòtic, encendre el foc de la luxúria... Què tenien aquells vestits que feien despertar desitjos, emocions, plaer, sensacions?

Amb el pas dels dies i dels mesos va anant ampliant la seva col·lecció.

Ara ja no anava a trucar portes, era la seva la que no parava de sonar. La fama la precedia.

Ho havia aconseguit i tot ho devia a la seva àvia. Recordava com la mirava quan de petita agafava els retalls de roba per fer vestits a les nines i li deia:

- Àvia, jo quan sigui gran vull ser dissenyadora de moda.

I al sentir-ho la mare l'increpava:

- Calla, pallussa! El que has de fer és aprendre les coses de la casa i casar-te amb un bon noi!

Ella insistia enarborant cada vegada més la mare.

- No em casaré, serè dissenyadora- i patapam!, clatellot i amb la galta envermellida i llàgrimes avall cap al llit.

Llavors, de puntetes i sense fer soroll, l'àvia anava al seu llit i a cau d'orella li deia:

-Nineta, ninona, no deixis mai que ningú esfondri els teus somnis. Nineta, ninona, no deixis mai de somiar.

Gràcies, àvia.